

РЕШЕНИЕ

№ 18982

гр. София, 17.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 16.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Биляна Кирилова, като разгледа дело номер **11970** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административния процесуален кодекс (АПК) вр. чл. 46, ал. 1 вр. чл. 40, ал. 1, т. 1 вр. чл. 24, ал. 1, т. 6 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Н. А. (N. A.), гражданин на Сирийска арабска република, [дата на раждане], ЛНЧ [ЕГН], с национален паспорт № ND16002350 издаден на 17.07.2023 г. валиден до 16.01.2026 г. срещу Заповед УРИ 5392 ПАМ - 1182 от 17.10.2025 г. издадена от „за началник“ на Отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), съгласно Заповед рег. № 513з – 5977 от 19.05.2025 г. на директора на СДВР, с която на основание чл. 40, ал. 1, т. 1 вр. чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, му е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ – отнемане правото на продължително пребиваване в Република България.

В жалбата са изложени съображения за необоснованост и незаконосъобразност на оспорения административен акт. Твърди се, че ограничава неправомерно правата на жалбоподателя, гарантирани от Европейската конвенция за правата на човека и основните свободи. Сочат се допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. От съда се иска да отмени като незаконосъобразно издадена обжалваната заповед след като отчете, че жалбоподателят е пребивавал на законно основание в Република България повече от 1 година, има осигурено жилище и издръжка, и продължава да полага труд, макар и не като търговски представител, а по трудово правоотношение.

В съдебното заседание жалбоподателят лично и със съдействието на преводач от арабски език и упълномощеният му представител – адв. П. Д., поддържат искането в жалбата и аргумените, с които е обосновано. Не претендират разноски.

Ответникът – „за началник“ на отдел „Миграция“ при СДВР чрез процесуалния си представител – главен юрисконсулт А. оспорва жалбата и счита, че следва да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Ангажира доказателства за компетентността на административния орган. В писмени бележки (л. 54 – л. 55) излага подробни съображения относно законосъобразността на оспорения административен акт. Претендира юрисконсултско възнаграждение. При условията на евентуалност прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на пълномощника на жалбоподателя над минималния размер в Наредба № 1/2004г.

Софийска градска прокуратура не е изразила становище по жалбата и не участва със свой представител в проведеното съдебно заседание.

Настоящият съдебен състав на Административен съд – София – град, въз основа на приложените доказателства и становището на страните, прие за установено от фактическа страна:

При извършена проверка от служители на Отдел „Миграция“ при СДВР е установено, че Н. А. [дата на раждане] гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], легитимиращ се с национален паспорт № N016002350 издаден на 17.07.2023 г. със срок на валидност 16.01.2026 г. е освободен като търговски представител на „Б.“ Л., ЕИК[ЕИК] считано от 24.09.2025 г. Този факт е отразен в регистъра на Българската търговско промишлена палата по открита на 11.11.2009 г. партида № [ЕГН] на търговското представителство на „Б.“ Л., ЕИК[ЕИК] (л. 32 – л. 33).

Основанието, на което е издадено разрешението за продължително пребиваване в Република България на гражданина на С. Н. А. е посоченото в чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ – като представител на чуждестранно дружество с регистрирано в страната търговско представителство. В приложеното към административната преписка издадено му Разрешение за пребиваване № RA 0464149, бланков № 928729 е отразен срок на валидност до 28.11.2025 г. (л. 13), който също е изтекъл към момента на провеждане на съдебното производство.

След освобождаването на жалбоподателя А. като търговски представител на „Б.“ Л. и заличаването му в регистъра на Б., поради отпадналото основание, на което му е предоставено право на пребиваване на територията на Република България, административният орган е предприел необходимите действия за налагане на принудителната административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ.

До жалбоподателя е адресирано Съобщение рег. № 513000 – 70076 от 03.10.2025 г. за започване на административно производство, поради наличие на основанията по чл. 40, ал. 1, т. 1 вр. чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ (л. 35). Указано му е, че може да представи доказателства и да направи възражения в 7-дневен срок от връчване на съобщението. Посочен е срокът, в който ще се произнесе административният орган относно налагането на предвидената в чл. 40, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ.

Съобщението не е връчено на жалбоподателя. В приложената към преписката Докладна записка рег. 513р-104985 от 06.10.2025 г. (л. 34) е отразено, че не е установен на адреса, на който е регистриран и който е сочен като адрес на пребиваване и в представените с жалбата нотариално заверени декларации (л. 7 и л. 21). Съобщението е залепено на входната врата и е публикувано на 08.10.2025 г. на интернет страницата на СДВР (л. 36). В указания срок не са постъпили възражения и не са представени доказателства.

На 17.10.2025 г. за началник на отдел „Миграция“ при СДВР е издал оспорената Заповед УРИ 5392 ПАМ – 1182. Позовал се е на делегираните правомощия със Заповед рег. № 513з - 9426 от 06.12.2018 г. на директора на СДВР (л. 39) и на констатираното в Докладната записка на началник група „А.“ при С. – отдел „Миграция“ – СДВР прекратяване на функциите на търговския представител Н. А. в регистрираното в БТТП търговско представителство на „Б.“ Л. (л. 31).

Заповедта е връчена на жалбоподателя Н. А. лично, на 03.11.2025 г. (л. 6 и л. 30).

Към депозираната жалба са представени и приети като писмени доказателства по делото заверени копия на нотариално заверени декларации от 22.11.2024 г. (л. 7) и 30.10.2025 г. (л. 24), с които А. А. М. А. Н. гражданин на С., с издадено на 18.08.2023 г. разрешение за пребиваване в Република България, е декларирал, че предоставя на жалбоподателя Н. А. ползването на жилището си в [населено място] на [улица], вх. Б, ет. 4, ап. Б9. Като доказателства са приети представени заверени копия на документи, удостоверяващи наемането на жалбоподателя по трудов договор, считано от 27.10.2025 г., от „НАНА ФУУДС“ ЕООД, след прекратяване на правомощията му като търговски представител на „Б.“ Л. (л. 8 - л. 12, л. 14 – л. 16, л. 19 – л. 21 и л. 25 – л. 27). Представена е и нотариално заверена на 05.11.2025 г. декларация от собственика и управител на „НАНА ФУУДС“ ЕООД, с която е декларирал, че Н. А. ще продължи да работи във фирмата поради съществения му принос за осъществяваната търговска дейност (л. 23).

Описаните релевантни за правния спор факти не са спорни за страните. Установяват се по несъмнен начин от приетите в съдебното производство писмени доказателства и дават основание за следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е в предвидения от закона срок (заповедта е връчена на 03.11.2025 г. – л. 6 и л. 30, а жалбата е заведена с вх. № 513999-82875 на 12.11.2025 г.), срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт, от лице с правен интерес от оспорването – засегнат неблагоприятно адресат на оспорената заповед.

Разгледана по същество – жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ – оправомощен, при условията на заместване началник на отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, съгласно Заповеди на директора на СДВР - № 513з – 9426 от 06.12.2018 г. и № 513з – 5977 от 19.05.2025 г. (л. 39 и л. 40). Заповедта за налагане на принудителната административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ отговаря на изискванията за форма и съдържание по чл. 59, ал. 2 от АПК. Изложени са фактически и правни съображения, които позволяват на засегнатия чужд гражданин да разбере основанието за отнемане на правото му на продължително пребиваване в Република България и да организира ефективно защитата си. Не са допуснати и нарушения на административно производствените правила, които предпоставят отмяната на оспорения административен акт, на основание чл. 146, т. 3 от АПК. Спазени са изискванията за надлежно уведомяване на чужденеца за започване на административното производство, предоставена му е възможност да изложи възражения и да ангажира доказателства, съгласно чл. 34, ал. 3 от АПК, уведомен е и за срока, в който ще се произнесе административният орган. Липсата на процесуална активност от жалбоподателя в административното производство не е резултат на ограничаване или нарушаване на правата му, поради което и не е основание за отмяна на оспорената заповед, съгласно чл. 146, т. 3 от АПК.

Жалбоподателят не оспорва, че правото на продължително пребиваване в Република България му е предоставено, на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, поради вписването му като търговски представител на регистрираното в БТТП търговско представителство на „Б.“ Л.. Не е спорен и фактът, че считано от 24.09.2025 г. е заличен като търговски представител. В този смисъл, законосъобразно, административният орган е упражнил правомощията си по чл. 44, ал. 1 вр. чл. 40, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, констатирайки отпадналото основание за продължително пребиваване - чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ.

Разпоредбата на чл. 40, ал. 1 от ЗЧРБ е императивна и при наличие на изброените лимитативно предпоставки в т. 1 до т. 23 административният орган има задължение за действие при обвързана компетентност, казано по друг начин, следва да наложи принудителната административна мярка

по чл. 39а, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ – да отнеме правото на пребиваване на чуждия гражданин. Сред посочените основания в чл. 40, ал. 1 от ЗЧРБ в т. 1 е - отпаднало основание по чл. 24 от ЗЧРБ, каквато е конкретиката на настоящия казус. Целта на пребиваващ в Република България търговски представител е да спомага за осъществяване на дейността на чуждестранното дружество, което представлява. Съгласно чл. 24, ал. 1 ЗЧРБ разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и е налице някое от предвидените основания в т. 1 – т. 23. С отпадането на която и да е от тези две кумулативно предвидени предпоставки отпада и основанието за продължително пребиваване.

Представените доказателства за полагане на труд от жалбоподателя Н. А. по трудово правоотношение възникнало 10 дни след издаване на процесната Заповед, считано от 27.10.2025 г., предвид декларираната необходимост от представляващия работодателя „НАНА ФУУД“ ЕООД могат да послужат като основание за предоставяне на разрешение за продължително пребиваване в страната на друго правно основание (арг. чл. 24и от ЗЧРБ), но са ирелевантни за безспорно установеното отпаднало основание по чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, въз основа на което на Н. А. е било издадено разрешение за продължително пребиваване.

Неоснователни са и възраженията, че с оспорената заповед се засягат в по-голяма степен правата на чуждия гражданин, тъй като целта на закона е да регулира именно условията и реда, при които чужденци могат да влизат, да пребивават и да напускат територията на страната (арг. чл. 4 ЗЧРБ). Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи не гарантира правото на пребиваване и на трудова заетост на чужди граждани на територията на държавите членки на ЕС. Напротив, позволява намесата на държавните власти в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите (чл. 8, пар. 2 ЕКПЧ). В конкретния казус намесата отговаря на тези критерии – предвидена е в закона в интерес на националната и обществена сигурност и икономическото благосъстояние на страната. По тези съображения съдът приема, че не е допуснато нарушение на чл. 6 АПК.

Изложеното дава основание на съда да приеме възраженията в жалбата за недоказани и да отхвърли като неоснователно искането за отмяна на оспорената заповед за налагане на принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 1 вр. чл. 40, ал. 1, т. 1 вр. чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ на жалбоподателя Н. А..

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, ответникът има право на разноски за юрисконсултско възнаграждение чийто размер следва да се определи, по реда на чл. 37 от Закона за правна помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, в минималния предвиден размер от 102 (сто и две) евро, който е съответен на фактичката и правна сложност на делото.

Мотивиран от изложеното, Административен съд – София - град, Първо отделение, 26-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. А. (N. A.), гражданин на Сирийска арабска република, [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], национален паспорт № ND16002350 издаден на 17.07.2023 г. валиден до 16.01.2026 г. срещу Заповед УРИ 5392 ПАМ - 1182 от 17.10.2025 г. издадена от „за началник“ на Отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), съгласно Заповед рег. № 513з – 5977 от 19.05.2025 г. на директора на СДВР, с която на основание чл. 40, ал. 1, т. 1 вр. чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, му е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 1

от ЗЧРБ – отнемане правото на продължително пребиваване в Република България.
ОСЪЖДА Н. А. (N. A.), гражданин на Сирийска арабска република, ЛНЧ [ЕГН] и адрес на пребиваване в [населено място], [улица], вх. Б, ет. 4, ап. Б9 да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 102 (сто и две) евро – разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: